

Ya Rüyam Gerçek Olsaydı

– AliHaydar · 28 Aralık 2016

Her zamanki gibi gün boyu büromda oturmuş günlük gazeteleri okumuş, gazetede haftalık yayınlanmakta olan köşe yazımı ve üzerinde çalıştığım yeni kitaplarımla ilgili yazılar yazmış, gelen arkadaşlarımla sohbet etmiş ve sonunda akşamı zor ederek yorgun bir vaziyette eve varmıştım. Yemeğimi yedikten sonra bu defada evdeki bilgisayarın başına oturmuş ve yazılarıma devam etmiştim. Sonunda yorgun argın yatağa uzanmıştım. İlk defa kendimi çok yorgun hissetmiş ve uzanmamla hemen derin bir uykuya dalmıştım. Hayatımda ilk defa bu kadar derin bir uykuya daldığımı hatırlıyorum. Uyanık mıyım, uykuda mıyım anlayamadım. Derinden bir yerlerde ısrarla çalan kapının zili ve telefonun sesini duyar gibiydim. Ne olduğunu tam anlayamadan kulağımın dibinde annemin sesini duyar gibi oldum, “Kalk kapıda bazı görevlilerle polisler var. Seni soruyorlar ve hemen hazırlanır mı? Ali beyi almaya geldik dediler.” Gözümü açtım hemen, ne olduğunu anlamamıştım. Her gün yaptığım gibi hazırlandım ve akülü sandalyeme binip kapıya çıktım.

Yanıma gelen birçok kişi arasında resmi kıyafetli bir görevli bana bir zarf uzatarak, “Sayın bakanım sizi vilayet makamına götürmek için geldik. Hazırsanız hemen gidelim.” dediler. Görevlinin konuşmasını dinlerken bir taraftan da zarfı açarak içinden çıkan yazıyı okumaya başlamıştım.

Başbakanlıktan gönderilmiş bir yazıydı. Yazıyı okumamla görevlinin sözlerini de dinleyince şaşkınlığım gittikçe artmıştı. 21 yıl süresince engelliler alanında vermiş olduğum başarılı mücadelem sayın cumhurbaşkanımızın dikkatini çekmiş ve başbakana benim Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı olarak açıktan atanmamı önermiş ve başbakanda bunu kabul ederek benim bakan olarak atanmamı yapmıştı. Ben hala neye uğradığımı anlayamamış şaşkınlık geçirmiş bir vaziyetteyken görevlilerin sesiyle kendimi toparlamaya çalıştım. Şaşkınlığım yerini yavaş yavaş tatlı bir heyecana ve büyük bir sevince bırakmıştı. Görevliler benim akülü sandalyeli olmam nedeniyle ulaşımı mı belediyeden getirdikleri asansör tertibatlı minibüs ile sağlayacaklarını ve ilk olarak valilik makamına ve daha sonra belediye ile ASP kurumuna gidileceğini söylediler. Görevlilerin arasında ASP İl Müdürü de bulunuyordu.

Valiliğe gittiğimizde ana kapıda vali bey ve il protokolünün tamamı beni bekliyorlardı. Karşılama ve tebrik töreninden sonra valiliğe gireceğimiz esnada vali bey, “Sayın bakanım ana kapımız sizin girişiniz için uygun değil, tekerlekli sandalyeliler için yan taraftaki kapıdan giriş var, bunun için sizden özür diliyoruz. Hemen talimat verdim ana kapıda gerekli düzenlemeler yapılacak, kusura bakmayın” dedi. Bunu söylerken de yüzü renkten renge girip kızarak söylüyordu.

Valilik çıkışında ikinci olarak Büyükşehir Belediye Başkanlığı ziyaretim oldu. Oraya gittiğimde de bina önünde yine belediye görevlileri, kalabalık vatandaş topluluğu ile mehter takımı karşılama yapmıştı. Burada da binaya gireceğimiz zaman belediye başkanı da mahcup bir şekilde, “Sayın bakanım tekerlekli sandalye ile yan girişteki rampalı yeri kullanacağız, ana girişte merdiven olduğundan girişinize uygun değil” dedi. Belediye başkanı da aynı vali bey gibi mahcubiyet yaşıyordu. Belediye başkanından erişilebilirlikle ilgili yaşanan sıkıntılarla ve yapılan çalışmalarla ilgili brifing aldıktan sonra ASP İl Müdürlüğüne gittik. Giderken halkla iç içe olmak bu sevinci paylaşmak amacıyla akülü sandalyemle

gezerek gitmek istediğimi söyledim.

Bir bakan olarak bana bağlı olan ilimdeki kuruma ilk ziyaretim olması nedeniyle benim için çok önemliydi. Beraberimdeki vali, büyükşehir ve ilçe belediye başkanları, kurum müdürleri halkın içerisinde gezerek ASP İl Müdürlüğüne gittik. Yolda giderken kaldırımlara çıkıp inerken akülü sandalyemin zorlanmasını ve devrilme tehlikesi yaşadığımı gören görevliler koşup tutmaya çalışıyorlardı. Tutmak isteyen görevlilere, “Sakin tutmayın, bu sorunu ben her Allahın günü yaşıyorum, şimdi tek yaşamıyorum ki” dedim. Yanımda bulunan görevlilerin tamamı kıpkırmızı kesilerek verecek yanıt bulamadılar.

ASP İl Müdürüne ildeki engelli dernek yöneticileri ve engellilerle birlikte her engellinin rahatlıkla ulaşım sağlayabileceği merkezde ki bir lokantada yemekli bir toplantı ve ardından da onlarla birlikte sinemaya gidilecek gibi program yapması talimatını verdim. Aradan çok geçmeden il müdürü merkez içinde gerek benim gerekse de diğer sandalyeli engellilerin rahat girebileceği bir lokanta bulunmadığını ve var olan iki sinemadan birinde tek salonun uygun olduğunu ancak üç sandalyeli engelliden fazlasının giremeyeceğini söyleyerek ne yapılması gerektiğini soruyordu.

Aldığım cevapla vali beye, belediye başkanlarına, müdürlere dönüp baktım ve “Var olan yasayı dahi uygulamayan, onları sümen altı eden, engellilerin sorunlarını görmezden gelen sizlere şimdi ne dememi bekliyorsunuz ki?” dedim.

Bakan olduğumdan dolayı yaşamam gereken o coşkuyu, o sevinci yaşayamamıştım. Bakan olmama rağmen kendi şehrimde bile erişilebilirlik konusunda çıkarılan yasaların ve standartların hep göz ardı edildiğini görmek beni çok üzmüştü. Bir engelli olarak yaşadığım ve bildiğim sorunlarla birde bakan olarak karşılaşmam ve engellilerin dördüncü beşinci sınıf insan yerine konulduğuyla yüzleşmem beni derinden sarsmıştı.

Gün boyu o programa yetişelim, bu ziyareti yapalım, gelen kutlamaları ve telefonları kabul edelim derken saat gecenin yarısını bulmuştum. O kadar yorulmuş ve bitkin düşmüştüm ki biran önce evime dönüp hemen uzanıp dinlenmek istedim. Çünkü sabah erkenden Ankara'ya bakanlığa gitmem gerekiyordu. Ve son programdan da çıkınca doğruca eve dönmüş ve hemen uzanmıştım. Yorgunluktan ve üzüntüden dolayı nasıl uykuya daldım bilmiyorum, başımı yastığa koyar koymaz uyumam bir olmuştu.

Ne kadar uyumuşum, saat kaç olmuş farkında değildim. Derinden gelen bir sesle gözlerimi açmaya çalıştım. Her gün beni yataktan kaldıran kız kardeşim başımda durmuş, “Abi uyan hadi, seni hazırlayayım biran önce. Yoksa ben işe geç kalacağım” diyordu. Uyanıp kendime geldiğimde anladım ki gördüğüm her şey bir rüyadan ibaretmiş. Hüzünlü ve bir o kadarda acıyla karışık tatlı bir tebessüm yüzüme yayıldı. Ya gördüklerim rüya değil de gerçek olsaydı...